

Kell az aggódás az embernek, csak akkor látja meg démonait
 az éjszaka közepén visszajáró
 majd szertefoszló fehér árnyait
 Máskülönben jól ismert hangja
 betölti a szobát, fuvallata vissza-visszatér
 csak egyedül én hallom, miközben határtalanul ellepi
 az elmém, az emlékeim a fejtetóm felé törnek
 hogy hálót szőjenek a látható dolgok köré

Minden éjjel rettegek
 Az álombeli finom léptek
 Hangtalanul lopóznak fel a lépcsőn
 Újra és újra motoszkálva – csak egyedül engem bénítva
 Gyógyszereim elalvás előtt
 megszabadítanak a nappali világtól
 Gyöngéd kedvesem már alszik mellettem
 Boldogan megnyugszom, ő mit sem sejt az éjféli kísérteteimről
 Utópisztikus világán kívül rekedtem

Kell az aggódás az embernek, csak akkor tanul meg félni
 csak akkor veszi észre nappali fejfáján
 a maga végzetét
 a halottak üzenetei máskülönben
 nem találának célba újra és újra a szívemben
 nem figyelmeztetnének újra és újra az alapan gyökerező
 láthatatlan dolgok erővel teli eljövételére
 Ebben verhetetlen: a legbelsőbb érzelmekből
 mutatja meg méltóságát

Minden éjjel felriadok, szorosan becsukom a szemem
 elmosódó emberi arcok bukkannak fel újra és újra
 A környező falak
 tévelyegve összeérnek
 Társam válláról megállíthatatlanul gördül le koponyája
 Zaklatottságomban felsikoltok és sírni kezdek
 következő életem az ő álmában növekszik teherré
 Valami ismeretlen úr lebeg a sötétségben
 megnehezíti az ismerős ízeket

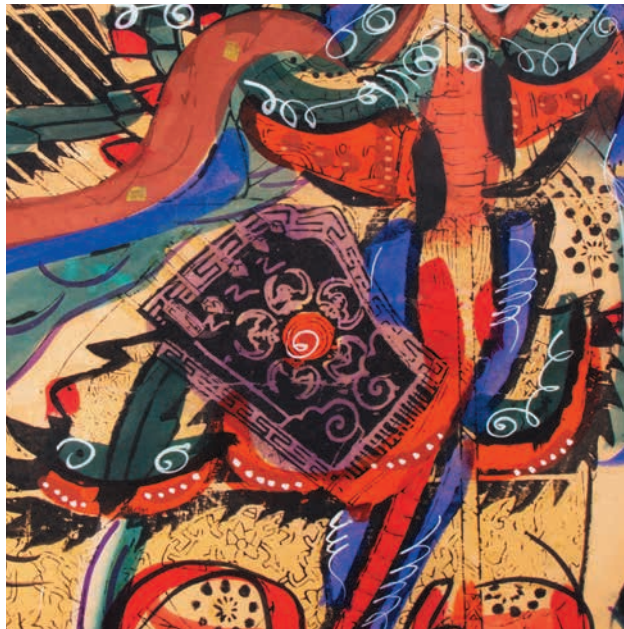
Kell az embernek az aggódás csak úgy halhat meg
 csak így tévesztheti máig szem elől a világ valódi arcát
 máskülönben őseink nyughatatlanul üldöznek majd kérdően
 a mindent magában rejtő kínzó sorsról
 egyetlen ember halála hordozza mindannyiunk történetét
 egyetlen álomban ott rejtőzik a halál minden lehetséges módja

Minden éjjel álmodom, éjjel kettőkor
 a bolyongó hold fénye hatalmas nyelvével
 szorosan bevon, nincs mód a menekülésre
 láttam kígyó-arcot ember-arcot
 egy hegyi kecske egész testét
 egy vánszorgó pók nyomát
 egyik sem szívderítő!
 Tudom az álomból kitörve
 kedvesem gyöngéd keze
 választ majd el a sötét éjszakától

Minden erőddel őrizd a nyugalmadat
éppúgy mint hányás közben
magányos íve kirajzolódik a levegőben
de én már semmit nem akarok

a test mint a hullám a magasba tör majd visszahull
mintha ellenállna a világ minden támadásának
és átadja neked
a válságokkal teli életet, az életet, amit nem tudsz majd elengedni
vakon bámulod a mindennapi mészárlást
félelemmel telve: vajon melyik bolygóról tévedt ide?
a folyadék szabadon folyik a száraz talajon nem nyeli el ellenáll
miféle légáramlat lélegezte be az eget?
Ez a nagyra duzzadt ajándék, egy ilyen parányi világban
melyben sötét erők sűrűsödnek
minden eltűnőben, minden áttetsző
de legtitkosabb véreget mindenki látja –
ki fenyegethet még engem?
Amint a sötét éjszaka egybefűzi az embereket
az én testemben is örök dolgok rejlenek?

A meleg száraz éj szárnyra kelti a könnyecskéket
a minden emberitől mentes urna megfagyasztja a levegőt
a halál betakar engem
a halál ellenáll a mindent átható fájdalomnak
de nem szabad megzavarni azt a szentelen arcot
félelmetes és izgalmas, amikor a szoba éppen elsötétül
a nappal valaha részem volt, ezt most elragadják
egy narancsvörös lámpa engem bámul a fejem fölül
bámulja a világ iszonyatát

Fekete szoba

A hollók általában feketék
Gyávának érzem magam, így olyan sok rokonuk
lehet, fölényben vannak, legyőzhetetlenek

Bár mi, a négy nővér, megkerülhetetlenek vagyunk
mi vagyunk a fekete szoba csapdája
karcsún és kecsesen, ide-oda lépkedünk
a győzelem biztos tudatában
bár másokat megtévesztek, a bensőm kíméletlen,
de a felszínen megőrzöm a jó kislány látszatát
mindig a régi módon szenvedek vereséget

Eljegyzett menyasszonyok, jó családból való úrhölgyek
sértődötten mosolygunk, nagy erőfeszítéssel
magunkat elegánsnak és kecsesnek mutatni
fiatalnak, szépnek, lehengerlőnek
éjsötét, mély csapdát állítunk
(azoknak akik átlépték a küszöböt és megfontolt tervet szőnek
fogaik élesek, látásuk nyílegyenes
a nővérem férje lenne az a rezzenéstelen arc?)

Késő éjjel érzem
a szobánk minden sarkából veszély leselkedik
macskák és patkányok éberrel figyelnek
bár alszunk, álmainkban ismeretlen
házszámok között keresszük, késő éjjel
mint érett gyümölcsök várjuk a szüretet...
minden madár társat választ és hasonlók...
mi négy nővér, egyik napról a másikra változunk
a házassághoz párt választunk
a hálószoza lehangoló fénye könnyeket fakaszt
mindent egy lapra... azt mondom magamnak
végtére is a családból indul minden

Anyám

Túl sok az olyan hely, amit erőtlenül el nem érek, a lábam fáj, nem tanítottad meg, hogy lássam meg az ősi szomorúságot a hajnal élénk rózsaszínjében. A szívem olyan mint te

Te vagy az anyám, én vagyok a vércsepp a hajnalban kifolyt véred tócsájában melyben rémülten ismered fel önmagad, felébresztesz

Hallom ennek a világnak a hangjait, megszültél, a szerencsétlenséggel szoros kötelékben a világ félelmetes ikreként. Sok éve már nem tudom felidézni ennek az éjszakának a sikolyait

A fény ami teherbe ejtett, oly messziről érkezett, olyan kétségbe vonható, az élet és halál mezsgyéjéről, a szemedben ott a sötétség, de mennyire nehéz az árnyék, mely talpunkon áthatol

A karodban egyszer felnevettem, mintha egy régi rejtvényt fejtettem volna meg, valaki talán tudja tiszta egyszerűséggel akartál megértetni velem mindent, de én közömbös maradtam

Mint ártatlan lányra úgy tekintettem erre a világra, talán mikor rád nevettem őszinte hangom nem perzselt-e fel elég nyarat? Talán nem?

Elhagyatott vagyok ezen a világon, magányos lélek, a napsugarak bánatosan ölelnek körbe, és te, amikor e világ fölé hajolsz, tudod-e vajon mit hagytál magad mögött?

Bent ragadtam az idő malomkövei között, és saját szememmel látom, hogy őrlődöm porrá ó, anyám, boldog leszel majd, ha végül hallgatásba merülök?

Senki nem tudja, milyen határtalanul szeretlek, ez a titok belőled tör elő, szemeim mint két fájdalmas seb téged bámulnak

Élünk, hogy életben maradjunk, én keresem a pusztulást, hogy szembeszálljak az időtlen szeretettel egy eldobott kő, mint a széltől csonttá szikkadt velő, ez a világ

árvákat szül, minden áldás lelepleződik, de ki ismeri fel leginkább Mindenki, aki egykor az anyja kezén álldogált, végül belehal a születésbe

Csibra Zsuzsanna fordítása

Buddhista sztélé
Kő, faragott